

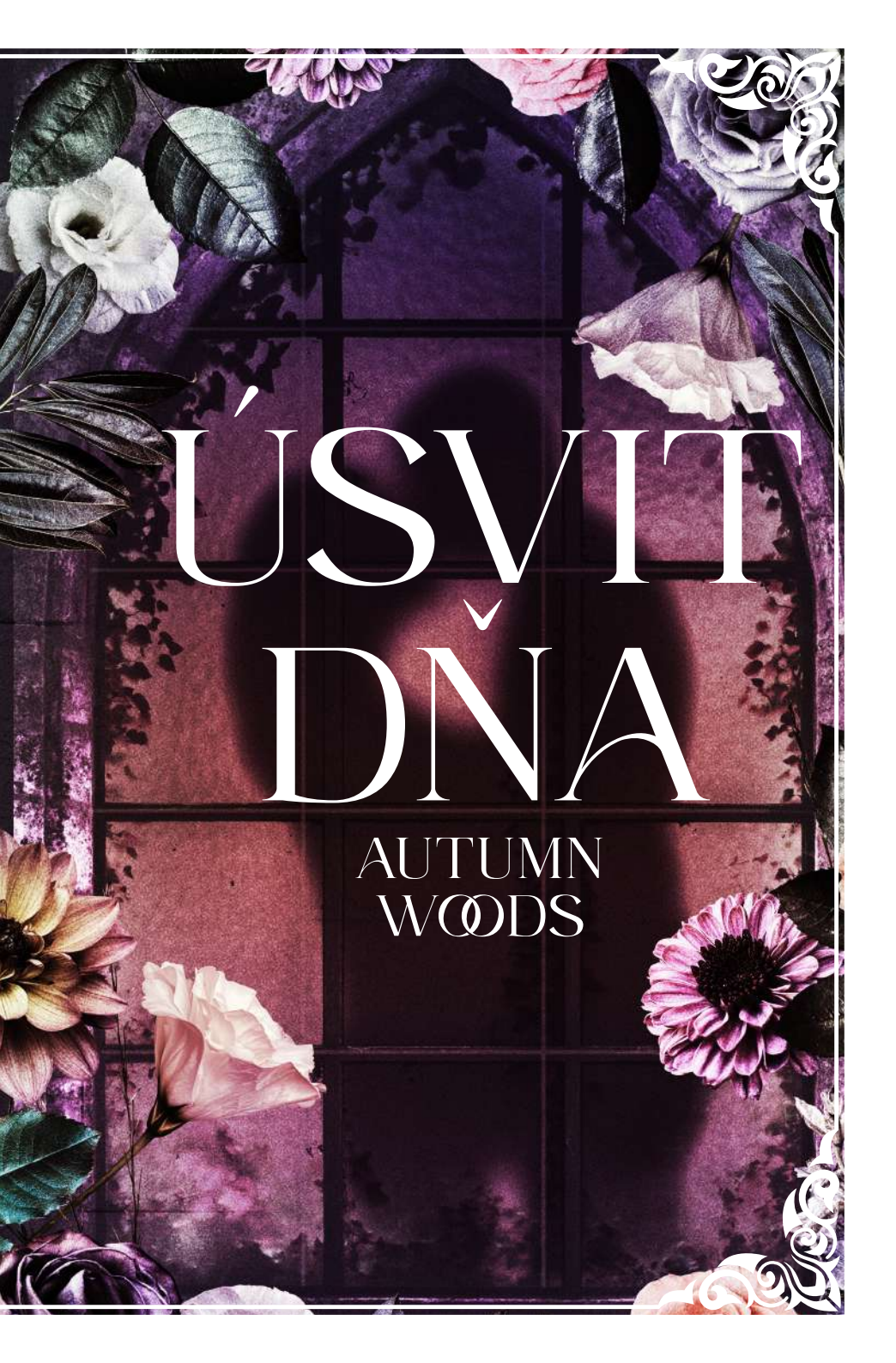

*Pomsta ich spojila.
Láska ich možno rozdelí.*

ÚSVIT DŇA

AUTUMNWOODS

Citadella

ÚSVIT DŇA

AUTUMN
WOODS

ÚSVIT DŇA

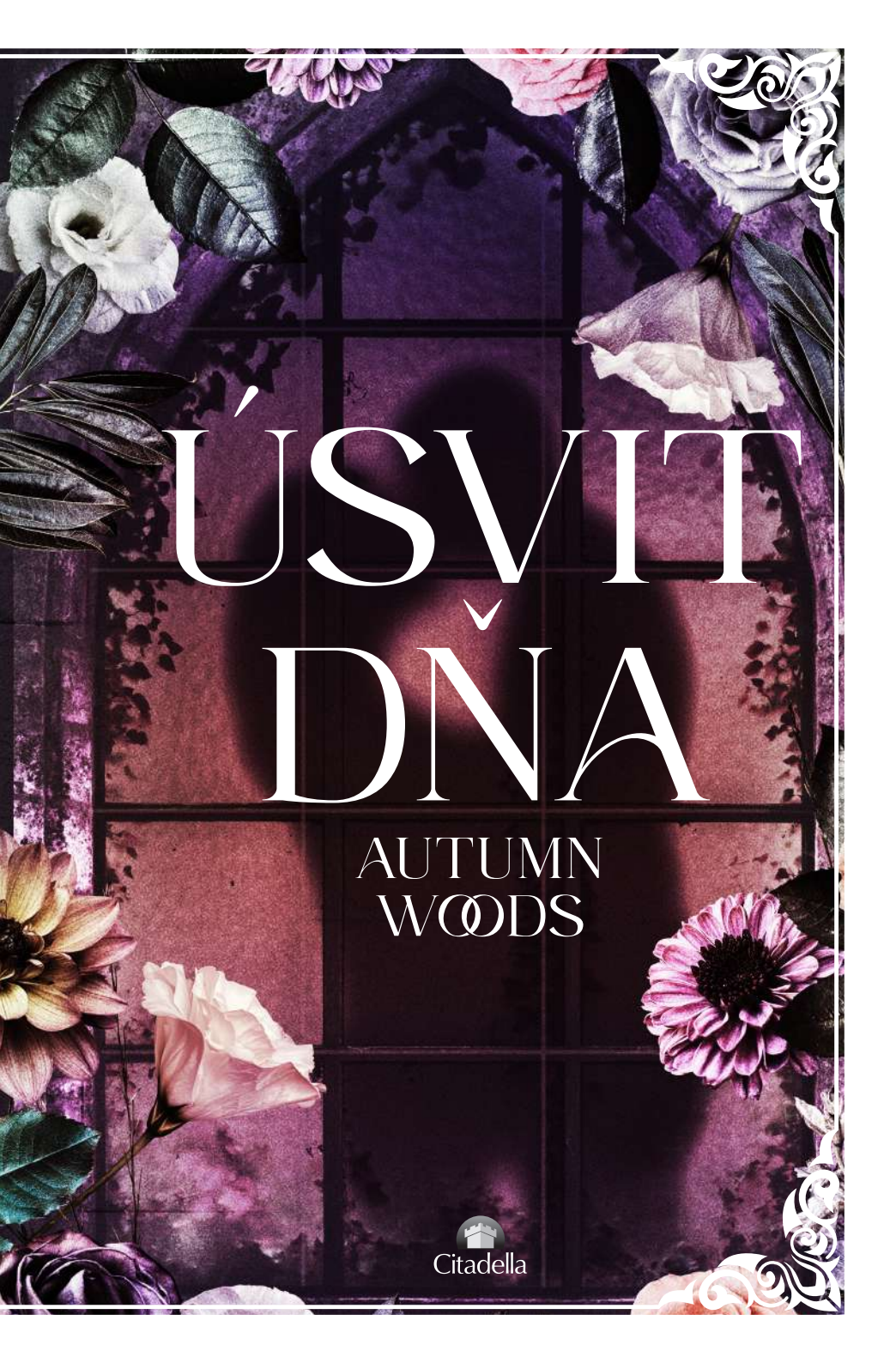
AUTUMN WOODS

Copyright © 2026 by Autumn Woods
Original title: Daybreak by Autumn Woods
Translation copyright © 2026 by Diana Ghaniová
© Cover design by Emily Wittig
© Interior illustrations on pages 8, 11 by @palinlineart
© Endpapers illustrations by @splitrain
Author picture credit Seth Cyster-White
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Diana Ghaniová
Redakčná úprava a korektúry: Albert Lučanský
Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP
© Citadella Publishing, 2026

ISBN 978-80-8182-313-8

ÚSVIT DNA

AUTUMN
WOODS

POZNÁMKA AUTORKY

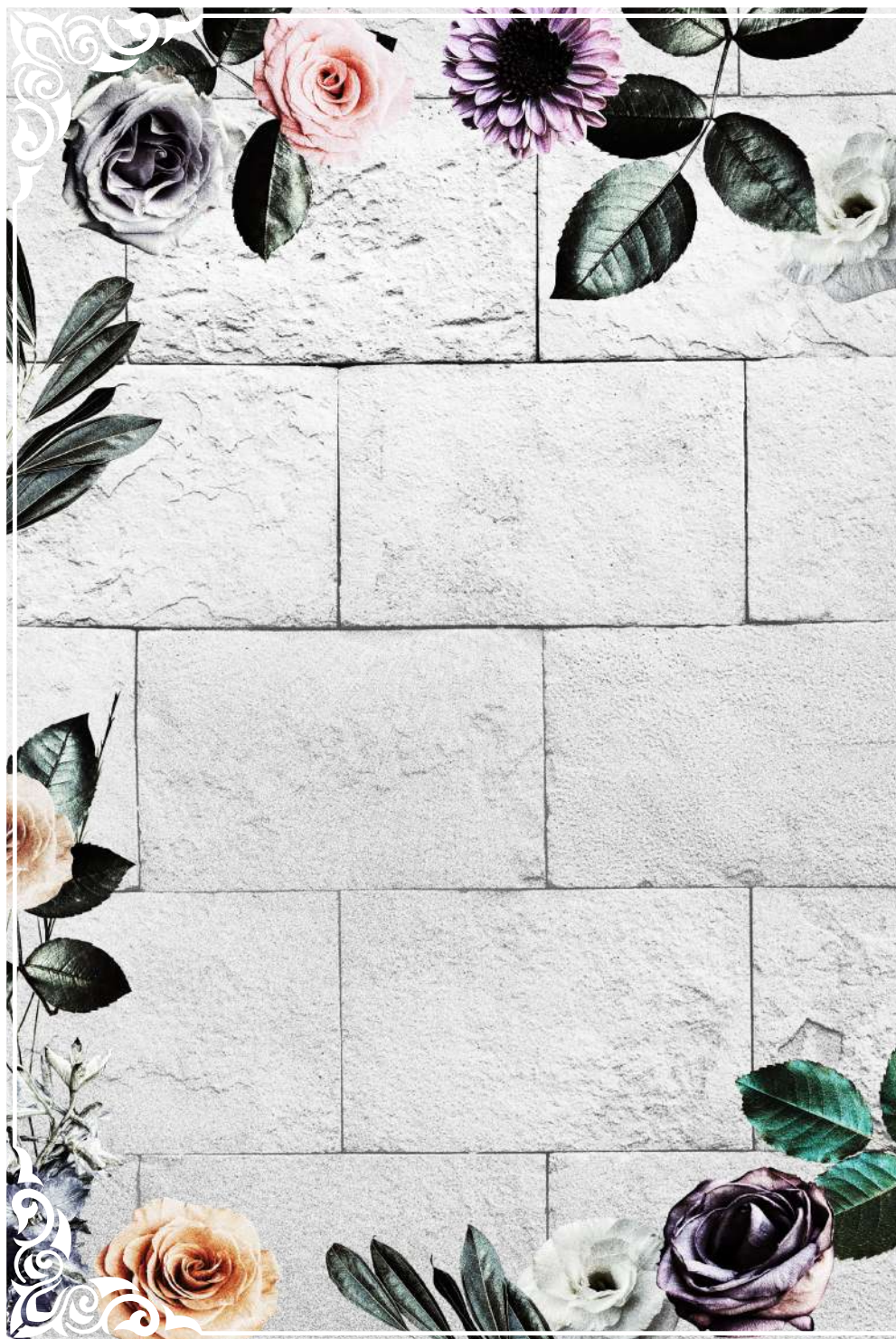
ĎAKUJEM veľmi pekne,
že ste sa rozhodli prečítať si *Úsvit dňa*.

Táto kniha je druhým dielom dvojdielnej
série, a ak chcete sledovať jej dej, mali by ste
si prečítať prvú časť s názvom *Tieň noci*.

Táto kniha je určená pre čitateľov vo veku
nad 18 rokov a obsahuje témy ako vražda,
depresia, smrť blízkej osoby, utopenie,
samovražedné myšlienky, zhoršujúce sa zdravie
rodiča a násilie, ako aj sexuálny obsah.

*Nemáš občas pocit,
akoby ťa niekto sledoval?*

ÚSVIT DŇA

Prológ

ANONYM

Viete, aké je frustrujúce, keď niekomu veríte, že je va-
šou poslednou nádejou, namýšľate si, že ste *priatelja*,
a nakoniec zistíte, že vás oklamal?

Ani neviem, prečo ma to prekvapuje. Sklamali ma
všetci. *Úplne všetci.*

Keď zomriem, nebudem mať náhrobný kameň. Ani
pohreb. Skončím v zabudnutí.

Láskavosť mi predtým pripadala ako genetická zále-
žitosť. Zlý človek sa zlým už rodí a o dobrom platí to
isté. Teraz už viem, že to tak nie je, lebo na vlastnej koži
cítim, ako sa zo zvedavého dieťaťa s rozžiarenými očami
mením na vyprahnutého a zatrpknutého dospeláka, kto-
rý ostatným želá len to najhoršie.

Sedím pri kuchynskom stole, nasiaknutom vlhkosťou
rovnako ako celý motel, a hľadím na mobil. Na rozmaza-
ný záber dvoch postáv skláňajúcich sa nad zomierajúcim
mužom, ktorý si smrť zaslúžil.

Všetci si zaslúžia zomrieť. To dievča, učiteľ aj podnikatelia. Každý jeden z nich si zaslúži smrť.

Prstom sa presuniem z fotiek na správy. Neprekvapuje ma, že Ofelia Wintersová má prenasledovateľa. Nepriateľov si získava tak ľahko, až je to takmer obdivuhodné.

Uplynuli dva dni a moja správa zostáva bez odpovede. Hľadím von oknom, ale výhľad mi zacláňa ohlušujúci dážď.

Notebook cinkne. Prišla mi notifikácia zo stránky, z ktorej možno posilať zašifrované správy.

Anonym

Mám potvrdené, že je zasa na univerzite.

Jej mlčanie je pre mňa odpoveď. Ak za mnou nechce prísť sama, pôjdem na to tým ťažším spôsobom.

Anonym

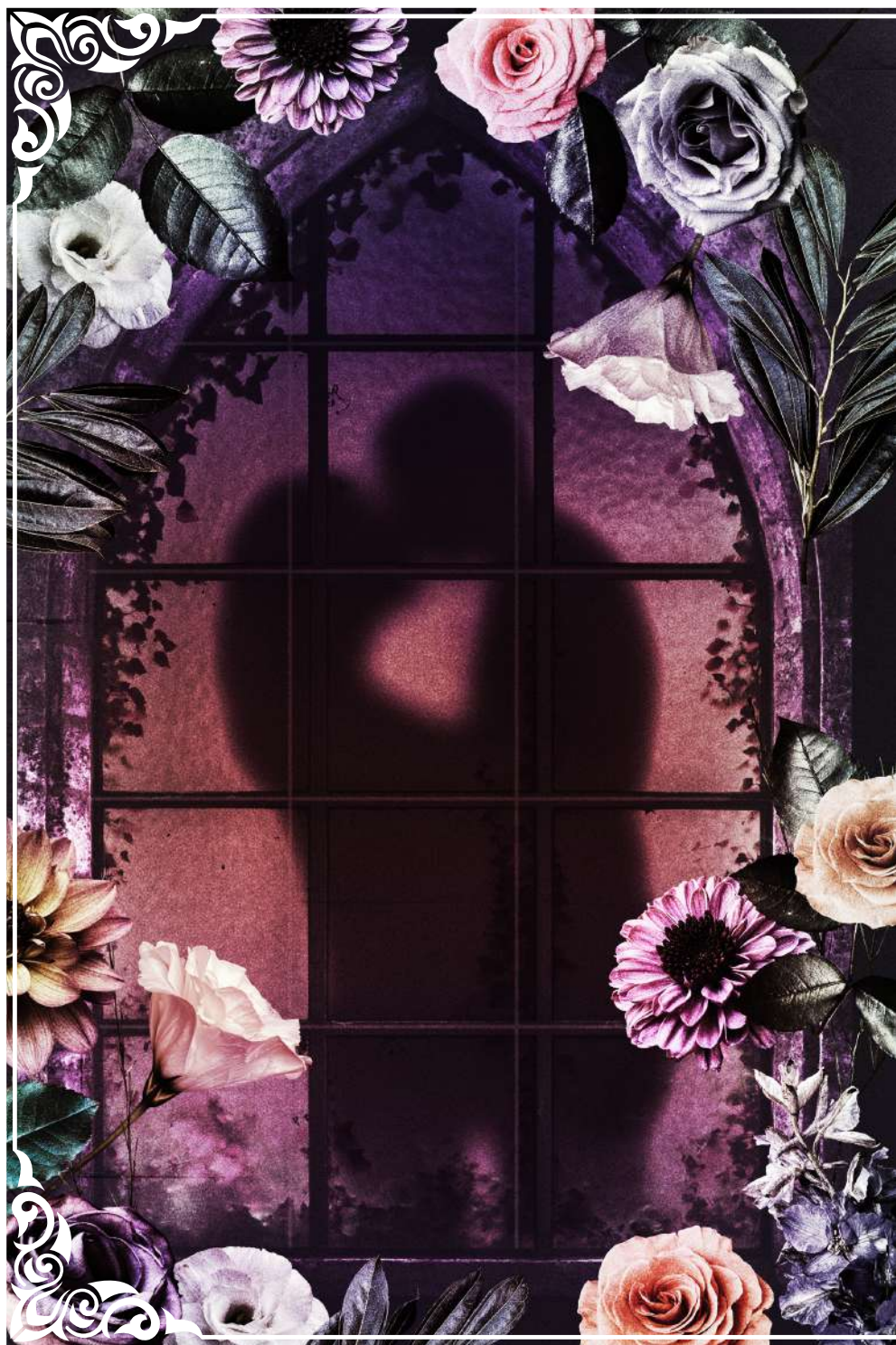
Nateraz stačilo. Akékoľvek ďalšie úlohy treba zaplatiť.

Chladne sa zasmejem a dych sa mi pred očami zráža na paru. Ďalšieho hackera nemám z čoho zaplatiť. Všetko je preč. Dom, šperky, hotovosť. Rodina, nádeje, sny. Všetko.

Tohto života mám už plné zuby. Chcem odísť.

Ale odísť bez toho, aby Wintersová prosila o život a o odpustenie? To teda nie.

Prvá kapitola

ALEX

[KONCEPT]

Od: Alex Corbeau-Green

Predmet: Konzumný spôsob života (slovné spojenie), sebecké a nezmyselné zhromažďovanie predmetov

Komu: Ofelia Wintersová

Pred mojou kanceláriou sa zjavil interaktívny billboard. Určite by sa ti nepáčil. Reklama a vynútená interakcia – tvoje dve najneobľúbenejšie veci na svete. Už teraz si viem predstaviť výraz na tvojej tvári.

Doboha, chýbaš mi.

„POMÁHATE POLÍCII V PÁTRANÍ po svojom otcovi, Alex?“

„A vy si tú hlavu leštíte naschvál, Andre, alebo je taká od prírody?“ odsekne a novinár ma už asi desiaty raz za dva týždne zúfalo prenasleduje k budove Green Aviation.

Cigareta zasychá o okraj koša pred vchodom. Niekde za mnou sa zablyсне blesk a ja zatnem zuby.

„Ako to zvláda vaša mama? Chcete sa vyjadriť k jej zdravotnému stavu?“

Prehltnem žľč, ktorá mi stúpa do hrdla, a nechám našich vrátnikov, nech si s tými dotieravcami nejako poradia.

Automatické dvere sa za mnou zatvoria a aj napriek gýčovej nádhere firemnej vstupnej haly ma okamžite zaplaví klaustrofóbia.

Ak je Green Aviation symbolom celosvetovej epidémie chamtivosti a korupcie, táto vyleštená kancelária je jej hnijúcim epicentrom, najjagavejším diamantom otcovho impéria.

Teraz už *môjho* impéria.

Dúfam, že nie nadlho.

Kývnutím opätujem pár prehnane veselých pozdravov, prstami si bubnujem po stehne a v duchu sa snažím popohnať výťah.

Zjaví sa pri mne moja PR manažérka Sonya a jej sladkastý parfum ma poškriabe v hrdle. „Ach, Alex. Dúfala som, že ťa zachytím.“

Rozhliadam sa, či by sa tu nenašla zásuvka, do ktorej by som mohol strčiť vidličku, ale márne. „O čo ide?“

„O zajtrajšiu tlačovku. Možno by si na záver mohol povedať niekoľko slov o rodine.“

Všetkých šesť výťahov sa dnes ráno zjavne zastavuje na každom poschodí. „Je to obchodná konferencia.“

„Viem, ale vylepšilo by ti to imidž. Rodinný typ, jednotný front aj napriek tomu, čo sa deje s tvojím otcom.“

Ešte trikrát stlačím tlačidlo na výťahu, akoby som tým mohol niečo zmeniť. Ten prekliaty novinár ma fakt rozhodil. „Keby som namiesto bowlingovej gule použil hlavu Andreho Jacksona z novín *Insider Weekly*, vylepšilo by mi to imidž alebo pokazilo?“

„Alex, je to skvelá príležitosť dokázať akcionárom, že nech sa doma deje čokoľvek, nijako to neovplyvní...“

Konečne dorazí výťah. Stlačím tlačidlo na poschodie so strešným bytom a čakám, kým medzi zatvárajúcimi sa striebornými dverami zostane už len úzky pásik jej tváre. „Poviem Jacqueline, aby mi ťa zapísala do diára.“

Opriem sa o zrkadlo. Som hotový, hoci deň sa ešte ani poriadne nezačal. Klaustrofobická kovová škatuľa v obludnej sklenej budove ma vystrelí neprirodzene vysoko, no moja nálada zostala niekde v podzemnej garáži.

Napriek tomu si napravím golier, uhladím trhliny v maske, upokojím roztrasené ruky a pomyslím na sedem žien, kvôli ktorým to všetko robím.

Dvere sa po chvíli, ktorá mi pripadá ako večnosť, otvoria a vyplujú ma pred Jacquelininým stolom. Na

najvyššom poschodí, našťastie, vládne pokoj. Počujem len splašený tlkot svojho srdca, ktoré ťahá nadčasy.

Hánkami zaklopem na jej stôl. Je to otcov otravný zvyk, ktorý som si nevedomky osvojil. „Keby ti Sonya náhodou napísala o tej tlačovke...“

„Už mi písala. Príde o pol štvrtej.“

Dofrasa, títo ľudia pracujú rýchlo. „O pol štvrtej mám niečo iné.“

Sklopí zrak na kalendár, ktorý je otvorený na obrazovke notebooku. „A čo také?“

„Musím...“ Pošúcham si zátylok. „Vyčistiť smietky zo svojej klávesnice?“

„Dobrý pokus,“ zhodnotí a podá mi kávu. „Uži si stretnutie.“

Super.

Jacqueline je nízka, chaoticky oblečená žena, ktorej ťahá na štyridsať, a hoci ju mám rád, vo svojej práci je fakt strašne *nahovno*.

Viedol som pohovory s dvanástimi uchádzačmi o túto pozíciu, pričom jedenásť z nich tvorili dokonale zorganizované asistentky so stostranovým životopisom. Skôr som mal pocit, že pohovor vedú ony so mnou. V topánkach na ihličkových podpätkoch, s dravým pohľadom a prstami so šarlátovými nechtami, ktorými ma držali za predlaktie trochu dlhšie, ako by sa patrilo, mi až príliš pripomínali ženy, s akými som často prichytil otca na absolútne nevhodných večeriach.

Potom sa zjavila Jacqueline. Prišla načas, ale celá poprútená detskými nálepkami. Dozvedel som sa o nej, že má tri malé deti a býva v byte v Queensse. Tvárila sa ako srnka oslepená reflektormi auta a presne tak som sa cítil aj ja. Bola rovnako stratená, no keď som jej položil poslednú otázku, vystrela pleciami pod sakom, ktoré jej nesedelo, a vyhlásila: *Nie som si istá, ale viem, že to spolu zvládneme.*

Do tých slov vložila toľko dôvery, že vzhľadom na môj komplikovaný vzťah s otcom som jej skrátka nedokázal povedať nie.

Okrem toho pripravuje vynikajúce dvojité espresso.

A presne ako povedala, spoločne to naozaj zvládame. Cena akcií Green Aviation sa spamätáva a mediálna búrka je síce stále silná, no aspoň už nie sme na titulkách *všetkých* novín.

Navonok sa zdá, že všetko funguje. Ale pod povrchom? Bojujem o každý nádech.

Otec je nezvestný. Agenti FBI ho prišli zatknúť, nikde ho však nenašli a odvtedy po ňom niet ani stopy. Tím zložený zo súkromných detektívov a z tých najlepších z FBI nedokáže zachytiť ani jeho pach.

Privádza ma to do šialenstva, prenasleduje ma to v spánku a oberá o chuť do jedla.

A mimochodom, stal som sa generálnym riaditeľom firmy, ktorá má hodnotu takmer miliardy dolárov. *Financial Times* ma nazvali zázračným manhattanským dieťaťom,

hoci moja najkonkrétnejšia skúsenosť s riadením akejkoľvek firmy je, že som s Charlotte a Miou založil sieť reštaurácií v počítačovej hre *The Sims*.

Naša „experimentálna“ reštaurácia tuším nemala ani steny, ani strechu.

Mal som hmlistú predstavu, ako bude vyzerat' môj život v dvadsiatich troch. Nazdával som sa, že budem novopečený architekt, alebo budem viesť menšiu firmu, ktorú sám založím. Možno budem cestovať po svete len tak bez záväzkov.

Netušil som, že sa stanem generálnym riaditeľom so šiestimi sestrami zverenými do osobnej starostlivosti. Netušil som, že budem nenápadne dohadovať termíny maminých návštev nemocnice a platiť opatrovatel'ke nadsady, vždy keď uviaznem v presklenej zasadačke. Netušil som, že sa s nimi budem počas večerov dohadovať o tom, ako im prekáža, že ich celý deň sleduje ochranka.

A napriek tomu *všetkému* mi väčšinu miesta v hlave zaberá ryšavá baba s hnedými očami. Nevidel som ju už mesiac a za ten čas som nemyslel takmer na nič iné.

Z otcovej – teraz už *mojej* – kancelárie mám výhľad na nízko visiace slnko, ktoré osvetľuje panorámu New Yorku a sfarbuje protiľahlú stenu do hrôzostrašného odtieňa červenej.

Okenné sklo ma chladí na čele a každý ťažký nádych prehlušuje ranný ruch veľkomesta. Hladina rieky má rovnakú farbu ako Ofeliine vlasy.

Odišiel som od nej bez jediného slova.

Aby bol pohľad do zrkadla trochu znesiteľnejší, presviedčam sám seba, že jediný dôvod, prečo sa mi v notebooku hromadia rozpísané emaily, ktoré nikdy neodošlem, je žiadosť právnikov, aby som sa Ofelii neozýval. Viem však, že to nie je pravda. Časť môjho ja je presvedčená, že si ju nezaslúžim, a druhá časť je skrátka zranená. Tá prvá mi s obľubou pripomína, že som jej zo života spravil peklo, lebo teraz čelí pozornosti verejnosti a internetovej nenávisti, kým tá druhá ma v noci trápi otázkou, ktorú si cez deň nedovolím položiť.

Bolo z toho aspoň niečo skutočné?

Asi som sa už zmieril s tým, že Ofelia vstúpila do môjho života, lebo chcela získať informácie, no práve snaha pochopiť, kedy presne sa jej city zmenili, mi nedovolí zaspať do skorých ranných hodín. Bolo to skutočné, keď ležala pod pohovkou v Carmichaelovej kancelárii? Bolo to skutočné, keď sa takmer utopila v plese? Hádám to bolo skutočné v aute na Druhý sviatok vianočný, keď mi hľadela do očí, vzdychala moje meno a vzbudila vo mne pocit, že som pre ňu viac než dosť.

Naozaj, *naozaj* potrebujem, aby to bolo skutočné.

A za tým všetkým sa skrýva ešte jedna drobná otázka a neviem, či vôbec mám právo ju položiť.

Ako to mohla urobiť? Netuším, ako sa ten článok dostal do médií. V hĺbke duše nemôžem uveriť, že im ho poslala ona, ale rozhodne ho napísala. Určite vedela, čo

spôsobí mojej rodine, keď to všetko spisovala. Otec bol celý bez seba od zlosti, hádzal do tašky zbrane a oblečenie, vyhrážal sa Fleur aj domácej, keď sa ho pokúšali zastaviť pred útekom. Moje sestry sa kvôli tomu ocitli na titulkách všetkých novín aj bulvárnych fór.

Zavládol totálny chaos.

Vždy keď sa ráno sprchujem a holím, zo zrkadla na mňa hľadí človek, ktorý sa čoraz viac podobá na otca.

Mením sa naňho, presne ako vravieval. Môžem síce predstierať, že som celý po mame, nežný, láskavý a *dobry*, ale táto ilúzia sa začína drobiť. Som spolovice po otcovi a to je fakt, ktorému nikdy neuniknem. Za každou pozitívnu myšlienku sa vlečie tieň, ktorý ma dobieha, nech utekám akokoľvek rýchlo.

Vytáča ma, ako prirodzene mi to všetko ide. Počujem jeho hlas, ktorý ma sprevádza na poradách, pri finančných správach a počas tvrdých rokovaní.

Vycvičil ma na generálneho riaditeľa, ale bol by som radšej, keby ma naučil, ako byť mužom.

S peniazmi prichádza zvláštny druh choroby: čím viac ich máte, tým viac po nich túžite. Vždy sme ich mali veľa, ale keď na konci výslednej sumy začali pribúdať nuly, z otca sa stal iný človek. Je to závislosť. Úplná strata zmyslu pre to, na čom naozaj záleží.

Prestal s nami chodiť na dovolenky. Prestal s nami večerať. Prestal nám dávať vianočné darčeky. Prestal so všetkým, čo *mal* so svojimi peniazmi robiť. Všetko investoval naspäť do Green Aviation.

Vymenil dušu za prísľub väčšieho bohatstva. A ja kvôli sestrám nesmiem spadnúť do tej istej priepasti.

Kútikom oka vidím, že vo dverách postáva Jacqueline. Odkasle si a chce mi niečo prečítať z tabletu. Počúvam len na pol ucha a lenivo skicujem do zápisníka ženské telo. Rovnako ako všetky moje skice v poslednom čase, aj táto nakoniec vyzerá ako Ofelia. Jemné krivky bokov, keď kráča, mäkké línie brucha, keď si sadne, svaly na rukách... to všetko sa mi vrylo do mozgu ako tetovanie, ktoré neviem zmazať.

Nedokážem nakresliť nič, čo by nemalo krivky, záhyby a pohyby jej tela. Milujem ju. Bože, tak strašne ju *milujem*, no možno mala pravdu. My dvaja sme pre seba ako stvorení, ale žijeme v nesprávnom vesmíre. Je to príliš *komplikované*, presne ako vravela.

Keď prichádzam domov, sestry už ležia v posteli a pracovný notebook je vypnutý, takže mi ju nič nedokáže vyhnať z hlavy. Patrí jej každá moja myšlienka a každý rozochvený výdych. Je ústrednou postavou mojich najdesivejších nočných môr aj najzvrhlejších snov.

Bez jej mäkkých stehien, cynickej sklúčenosti a večnej nádchy sa môj život opäť sfarbil dosiva. Bolelo by to menej, keby som nezakúsil, aké sladké vedia byť ostatné farby.

Som na tom presne tak zle, ako tvrdí Harwood: som ňou nezdravo a nezrelo posadnutý.

Harwood. Toho potrebujem. Možno ma môj terapeut dá dokopy. Slovné spojenie *na dne* je príliš slabé na to,

aby vystihlo moju náladu v posledných dňoch. Nevieť sa dočkať, kedy sa s ním porozprávam, no do konca týždňa je s rodinou v Nigérii.

Strhnem sa z myšlienok, rozlúčim sa s Jacqueline a vpustím dovnútra kancelárie Mikea a Luisa, dvoch ďalších manažérov, ktorí mi pomáhajú viesť spoločnosť. Médiá ma môžu chváliť, koľko len chcú, ale polovica rozhodnutí, za ktoré som si v posledných týždňoch pripísal zásluhy, vyplývala z ich rád.

Keď sa skončí prvá fáza mojich plánov s Green Aviation – upokojiť loď –, prejdem k druhej fáze: nájsť generálneho riaditeľa, ktorý ma nahradí. Nie som hlúpy. Viem, že dvadsaťtriročný muž bez vášne a nadšenia pre firmu nie je najlepšia voľba. Títo dvaja sú momentálne moje najlepšie možnosti. Iba im nedokážem veriť. Musím sa ubezpečiť, že Green Aviation neodovzdám do rúk niekoho, ako bol môj otec.

Plat však nie je vôbec zlý. Na pracovné dni som si najal kuchára, bezpečnostný tím a ešte jednu opatrovateľku. Okrem toho som zabezpečil tú najlepšiu starostlivosť pre mamu. Zaplatil som absurdne veľa peňazí a odkúpil Land Rover, ktorý som si cez sviatky prenajal na návštevu Ofelie, a dal som si ho doviesť sem. Nechať ho v požičovni mi pripadalo ako zločin. Teraz parkuje v podzemnej garáži ako neoceniteľný artefakt, múzeum venované času, ktorý som strávil s ňou. Občas si doň len tak sadnem a snažím sa zachytiť jej škoricovú vôňu.

Asi by sa dalo povedať, že tento rozchod nezvládam najlepšie.

Už sa stmieva, keď v sprievode čierneho bezpečnostného vozidla vojdem do garáže pri našom dome z hnedého pieskovca. Zaparkujem na voľnom mieste medzi *Múzeom Ofélie Wintersovej v Land Roveri* (ochranná známka v procese registrácie) a bielym Audi, ktoré som minulý týždeň kúpil Fleur na sedemnásť narodeniny.

Vystúpim z auta a rýchlo ho preskúmam, či na ňom nie sú sledovacie zariadenia. Nevieť, kde je otec, a netuším, či je nesmierne hrdý, že som ochránil jeho drahocennú firmu pred totálnym kolapsom, alebo by ma najradšej zabil za to, že som zaujal jeho miesto, lebo moja frajerka mu ukázala ten najväčší metaforický prostredník v dejinách. Ani neviem prečo, ale dosť pochybujem, že prvá možnosť je správna.

Výťahom sa vyveziem rovno do domu a odomknem dvere do vstupnej haly. Moja malá sestra Josie sa na mňa vrhne v kostýme Batmana s rozvratým plášťom. „Alex je doma!“ zaškrieka tónom, aký dokáže vydať len sedemročné dievča nadopované cukrom.

Narazí do mňa a objíma ma okolo pása. Vydá zo seba dramatické *uf*, zamrmle niečo v tom zmysle, že som jej strašne chýbal a tých dvanásť hodín od nášho posledného rozhovoru bolo *najdlhších* v celých dejinách. Klamal by som, keby som tvrdil, že ma to ani *trocha* nezahreje pri srdci. „Dnes večer nebojuješ proti zločinu?“

Zamáva plášťom. „Hej. Mám dovolenku. Mal si pekný deň?“

„Dal by sa tak nazvať.“ Jemne jej položím ruku na chrbát a odvediem ju do kuchyne, kde sa moje ostatné sestry – Mia, Evie, Éléanor a Charlotte – dohadujú, na akú hrúbku treba vyvaľkať cesto na sušienky. Neprítomnosť najstaršej sestry ma neprekvapuje; Fleur to nezvláda a ja sa jej nečudujem.

Nepáči sa mi, čo všetko si museli vytrpieť. Ten článok bol ako granát hodený do ich životov, ktorých úlomky sa už nikdy neposkladajú tak ako predtým.

Vezmem misu s cestom na sušienky z mramorovej dosky. Podarilo sa im zašpiniť všetky hrnce, panvice a pomôcky v kuchyni, čo je fakt výkon. „Ach, to je od vás milé, že mi pečiete sušienky.“

„Sú na zajtra do školy!“ ohradí sa Charlotte a snaží sa mi vziať misu z rúk.

Ochutnám kúsok cesta. *Bože*, je fakt dobré. Chutí po vanilke. Pripomína mi moje detstvo v časoch, keď mal otec ešte rád mamu a mama mala rada samu seba.

„Ako bolo v škole?“ spýtam sa, odložím misu, otvorím chladničku a vezmem si nealkoholické pivo. Zasype ma päť rôznych odpovedí a zo zadnej časti kuchyne vykukne kuchár.

„Dobrá večer, pane. Môže byť mäsový koláč s kuracínou?“

Otvorím si pivo. „Samozrejme. Ďakujem.“

Mať niekoho, kto nám navarí, je ako dar z neba. Bez personálu by sme boli odkázaní na polotovarové cestoviny so syrom.

Nechtom zaškrabnem do etikety na fľaši a vtom pocítim ťažobu v hrudi.

Kto bude variť Ofelii, keď sa cez veľkonočné prázdniny vráti do rodičovského domu? Veď nevie ani pokrájať cibuľu.

Hľadím na šesť políc s čerstvými potravinami a domácimi jedlami a za chrbtom mi ako známa melódia znie hádka sestier. Znova si uvedomím, aké máme vlastne privilégium. Zatvorím dvierka chladničky a ovanie ma chlad. Ten sa však nedá ani porovnať s ľadovým vzduchom, aký ma obklopil, keď som na Vianoce vkročil do Ofeliinho domu.

Ten deň nedokážem vytesniť z hlavy: tichý a prázdny dom a more zatrpknutosti, cez ktoré sa musela preplaviť, aby ma vpustila do svojho života. *A ja som to tak strašne pokazil.*

Myslím si, že náš vzťah sa už nedá opraviť.

Sadnem si ku kuchynskému ostrovčeku a sledujem, ako mojich päť sestier vykrajuje z cesta nepravdivé kolieska. V dome plnom žien žijem už dlho a viem, že keď stíchnu, znamená to, že som ich vyrušil.

„Tak dobre,“ zatiahnem, keď sa napijem rovno z fľaše, „kto má plesového partnera?“

Ticho.

„Fleur má nového frajera,“ vyhrkne napokon Mia. Ostatné sa na ňu zamračia.

Zachovaj pokoj, Alex. Konaj racionálne.

Tuhšie zovriem mobil a paranoidne skontrolujem všetky bezpečnostné kamery v dome. „Kto je to?“

„Nejaký model.“

Vypnem mobil a snažím sa krotiť ochranárske sklony. Modeli sú vždy tí *najhorší*, obzvlášť tí z Fleurinho okruhu známych. Je trocha ironické, že chlapi, ktorí si lakujú nechty, sú zároveň najväčší mizogyni na svete. Určite ju využíva, aby na seba strhol pozornosť. „Je Fleur doma? Na poschodí?“

Všetky zmlknú, akoby ich zaviazala mlčanlivosťou. Ešte aj Mia hľadá do zeme a končeky uší jej červenejú. To ma podráždi. Vrátim sa do haly a zamierim k schodisku naľavo. Naschvál hlučne dupem, aby mali čas prestať... s čímkoľvek, čo práve robia.

„Fleur?“

„Čo je?“

„Smiem vojsť?“

„Nie.“

Opriem sa čelom o dvere. „Prídeš dolu na večeru?“

„Nie.“

„Ako sa volá tvoj kamarát?“

„Freddie,“ ozve sa mužský hlas. Znie ako totálny chuj, ako by povedala Ofelia. „Čau, brácho.“

„Koľko máš rokov?“ spýtam sa a počujem, ako si Fleur zamrmle popod nos nejakú nadávku.

„Osemnásť.“

V hlave mi znie Harwoodov hlas, ktorý mi po miliónty raz pripomína, že moje sestry sú *samostatné* osoby s *vlastnými* životmi a majú právo robiť *vlastné* chyby. Zatnem zuby, ale snažím sa, aby sa ten čurák u nás cítil dobre. „Rád vás oboch uvidím dolu na večeri, kámo.“

A daj tie svoje slizké paprče preč od mojej sestry.

„Nechaj ju žiť, Alex,“ ozve sa mäkký hlas. Mama vyjde zo svojej izby na konci chodby. Oblečená je v krémovom kašmírovom domácom odeve a rozpustené tmavé vlasy jej splývajú na pleciah. Sú síce lesklé, no redšie ako predtým. Vyzerá však celkom dobre. Balansuje na hrane medzi manickým nadšením a následným pádom.

Udalosti minulého mesiaca jej vôbec neprospeli. Myslel som si, že chudšia už byť nemôže, no mýlil som sa. V nemocnici mi vždy povedia, že má slabé srdce a chradne, a s ňou aj život v jej očiach. Zhoršila sa jej úzkosť aj paranoia z toho, že sa proti nej všetci sprisahali. Jej bipolárna porucha bola otcovým pričinením roky neliečená a je ťažké zmierniť následky, ktoré zanechala na jej zdraví. Pokojné dni, keď ju dokážem spoznať pod nánosom vyčerpania, prichádzajú čoraz zriedkavejšie.

Znie to morbidne, ale vždy sa mi uľaví, keď ju po príchode domov nájdem nažive. Ona si pravdepodobne hovorí to isté o mne.

„Snažím sa. Ale ktovie, čo by jej tam mohol urobiť. Vôbec ho nepoznáme.“

Zavesí sa do mňa a ja ju opatrne vediem dolu schodmi. „Tvoja prvá frajerka bola poriadna mrcha. Myslíš si, že som to nevidela, len čo prekročila prah? Využívala tvoju slávu aj peniaze. No nechala som ťa, aby si na to prišiel sám.“

Usmejem sa. „A teraz už viem, že sa mám vyhybat' tým, čo naše prvé rande vysielajú naživo.“

Jej smiech je tichý, ale počujem ho. „Presne tak. Ako sa má Ofelia?“

Pichne ma v hrudi. „Fajn.“

Vrhne na mňa veľavravný pohľad. „Ešte stále ju na tvoj pokyn niekto sleduje, však?“

„Ofelie sa to všetko dotklo rovnako ako nás. Bolo by odo mňa hlúpe, keby som nepožiadala Vincenzových ľudí, aby na ňu trochu dozreli. Je to rozumné opatrenie.“ Pri predstave, že by jej niekto ublížil, v noci neviem spať, ale áno, je to len *rozumné opatrenie*.

„Zhováral si sa s ňou?“ spýta sa, kým ju ťahám do otcovej – *mojej* – obrovskej pracovne a usádzam do kresla za stolom.

„Nie.“

„Alex.“

„Využila náš rodinný život, tvoju chorobu, otcove... nech to bolo čokoľvek, dopekla, proti nám.“

„Proti tvojmu *otcovi*,“ opraví ma. „Nie proti nám. Neverím, že nám chcela ublížiť.“

Pritiahnem si k nej voľné kreslo, sadnem si a zapnem notebook. „Spomenula aj tvoje meno.“

„Skôr ako ma spoznala, drahý. Predstav si, že by som zajtra zomrela. Predstav si, že by nás s Fleur zajtra zabili pri úmyselnej zrážke na diaľnici.“

Strasie ma. „Nehovor také veci.“

Prstami ma poškrabká vo vlasoch. Chce sa mi plakať. Najradšej by som sa schúlil v náručí ženy, ktorá už vlastne ani neexistuje – aspoň nie taká, po akej túžim. „*Predstav si to*, drahý. Čo by si urobil, keby si vedel, kto sedel za volantom?“

„*Maman*,“ vzdychnem si a dlaňami si pošúcham tvár. „Už som to analyzoval až-až. Je mi jedno, čo urobila Cainovi, ale trápi ma, čo urobila tebe a dievčatám. Aj tak by mi asi neodpustila, že som len tak zmizol. A tá vzdialenosť medzi nami... Mohol by som pokračovať donekonečna.“

„Povedz jej, že tá právnička požiadala, aby si ju nekontaktoval.“

„To je lacná výhovorka. Nekontaktoval som ju, lebo sa k tomu skrátka neviem prinútiť. Helenina rada s tým nemá nič spoločné.“

„Možno to napísala, ale obaja dobre vieme, že by ten článok nikdy neposlala do médií,“ pokračuje, akoby mi práve predostrela niečo nové, na čo som počas tých nespočetných bezsenných nocí minulý mesiac vôbec nepomyslel. Akoby sme presne tento rozhovor neviedli už po stý raz.

S Ofeliou nás delia tisícky kilometrov a *obrovský* oceán nedôvery, na dne ktorého leží ako vrak lode všetok pokrok, čo som s ňou dosiahol.

„Na tom nezáleží, mami. Snažím sa posunúť ďalej. Aj keby sme sa udobrili, ja som tu a ona tam. Nemôže len tak nasadnúť do lietadla a prísť.“

„Ale keď odídeš z práce...“

„Mami,“ preruším ju jemne. „Prosím ťa, nechaj to tak.“

Prstami mi nežne odhrnie z čela pridlhý prameň tmavých vlasov. V očiach sa jej zračí niečo neurčité. Na hustých čiernych mihalniciach sa jej lesknú slzy.

„Nehovor to.“ Nechcem to znova počuť.

„Čo?“

„Že sa naňho podobám. To je prvé, čo povie každý, kto vojde do mojej kancelárie.“

Spodná pera sa jej zachveje. „Chcela som povedať, že ma mrzí, že si sa ocitol v tejto pozícii a trčíš presne v tej práci, o ktorej si vždy hovoril, že ju nechceš. Že si jediná otcovská postava v ich živote. Chcela som povedať, že ma mrzí, že si...“

„Maman, nie.“

Po líci sa jej skotúľa osamelá slza. „Že máš takú mamu ako ja a takého otca ako on.“

„Si najlepšia matka, akú poznám,“ zašeptám a objímam ju okolo kostnatých pliec. „A myslím to vážne.“

„Tak *veľmi* ma to mrzí.“

Obrátim jej kreslo naspäť k notebooku. „Dost' bolo rečí. Pozri sa na toto.“

Otvorím už prečítaný email od Jacka, svojho ragbyového spoluhráča zo Sorrowsongu. Je to vlastne viacero

preposlaných emailov, ktoré si vymenili jeho rodičia, špičkový neurochirurg a psychiatricka.

Nakloní sa k obrazovke a modré svetlo dopadne na jej krehké líčne kosti. „*Další liek.* Alex, ja...”

„V testoch má naozaj sľubné výsledky. Ešte ho len uvádzajú na trh.“

„Poznáš ich?“

„Ich syn je so mnou v ragbyovom tíme. V mojom bývalom ragbyovom tíme.“

„Možno sa do Sorrowsongu ešte vrátiš. Nevylučuj to.“

„Mám dvadsaťtri, mami. Na nový začiatok som už pristarý.“

Zasmeje sa a roztrasenou rukou si odhrnie vlasy z tváre. „Aj ja som bola taká v tvojom veku. Myslela som si, že mi dochádza čas, hoci som bola vlastne ešte len dieťa.“

„Chcel som si dohodnúť telefonát s jeho rodičmi, aby sme sa dozvedeli viac. Sú ochotní priletieť sem z Kalifornie, aby sa s tebou porozprávali. Máš o to aspoň hypotetický záujem?“

„Mám, ale... mám za sebou toľko rôznych foriem liečby, Alex, a na začiatku všetky vyzerali sľubne. Moja myseľ je unavená a telo dobité. Nechcem zomrieť na operačnom stole pre slabú nádej na dlhší život. Chcem žiť len tak dlho, aby som mohla byť na tvojej svadbe.“

Prsty mi stuhnú nad klávesnicou.

Ofelia pri oltári. S kyticou v ruke a kvapkami dažďa vo vlasoch. Smiešne priveľké, pravdepodobne hnedé šaty

z bazára. Rozochvené sľuby z jej nervózných úst a celoži-
votný pokoj.

Aj moja predstava je hmlistá. Je to vzdialená budú-
nosť, akú si nezaslúžim. Mohol by som o nej snívať, kým
by mi posledné vlákna zdravého rozumu neprekĺzli po-
medzi prsty.

Vždy to bude len sen. Nemám však odvahu povedať to
matke. Alebo si možno ani sám nedokážem priznať, že
som sa už vzdal nádeje.

Začnem písať odpoveď a ignorujem šesťdesiat nových
správ, ktoré pribudli, odkedy som odišiel z kancelárie.
„Poprosím ich, aby sa nám ozvali.“

INGRID A EMILY - DOMÁCA A OPATROVATELKA – si s na-
mi, Charlotte, Evie, Miou, Josie a Élénor sadnú za stôl
v bielej jedálni. Rozhovor je prekvapivo veselý. Ingrid sa
energicky sťažuje na svojho manžela Russella, čo nie je
dobrý nápad, keďže Russell je náš šofér a Josie opakuje
úplne všetko, čo započuje. Nedá sa zastaviť a napodob-
ňuje Russellovo hlasné prežúvanie, čo stojí za to už len
preto, ako sa ostatné dievčatá smejú.

Ingrid je skrátka taká – akoby sa príliš masťná domáca
omáčka, objatie voňajúce starým parfumom a kávový
dych spojili do jednej ľudskej bytosti. A myslím to ako
kompliment. Pracuje u nás už roky, oficiálne ako domá-
ca, ale v skutočnosti robí oveľa viac.

Keď otec v minulosti prichádzal domov a chcel si svoj
hnev z problémov v dodávateľskom reťazci vyliat' na mne,

hoci už dávno nemala byť v práci, nemotorne sa dovliekla do kuchyne a polhodinu si chystala čaj len preto, aby ho to prestalo baviť a dal mi pokoj.

Josie ani len neochutná sendvič, ktorý nepripravila Ingrid, takže by som urobil takmer všetko, aby som ju u nás udržal.

Fleur a Freddie zídu dole zhruba v polovici večere. Freddie si ešte pri príchode zapína krátky zips na svetri od Ralphu Laurena a ja mám chuť vraziť mu nôž do oka. Svetlé vlasy má ulízané a nohavice dokonale vyžehlené. Ďalšia kópia Shawna Millera. *Idiot*. Stroho mu kývnem len kvôli Fleur.

„Čau, brácho. Tvoje včerajšie vyhlásenie pre akcionárov bolo super.“

„Vďaka,“ zamrmlam, hoci by som mu najradšej povedal, nech si v osemnástke nájde zaujímavejší koníček ako sledovanie tlačoviek. „Posaď sa. Jedla je dosť.“

Sadne si a odhrnie si z očí tie svoje sprosté vlasy.

„Tak, Freddie, uvažuješ o vysokej škole?“

„Nie, asi nie. Pravdepodobne začnem podnikať, založím si podcast alebo niečo podobné.“

Doboha. *Výstraha. Chce mať svoj podcast.*

„Myslím si, že by ste to mali obaja aspoň zvážiť,“ prehodím.

Fleur prevráti oči. Táto téma ju unavuje rovnako ako mňa. „Sklapni, Alex.“

„Fleur!“ okríkne ju Mia, odhrnie si závoj hustých tmavých vlasov a zamračí sa na ňu. Pokrútim hlavou

a snažím sa rozptýliť napätie. Mia zdedila najviac z otcovej tvrdohlavosti a nikdy v ničom neustúpi.

„Nie si moja mama, Mia.“ Pohľadom sa pristaví na mne. Fleurin záujem o akýkoľvek vzťah so mnou sa skončil v okamihu, keď som si podľa nej vybral Green Aviation namiesto nej a sestier v deň, keď vyšiel ten článok. „A ty zas nie si môj otec.“

„Z právneho hľadiska ním som.“ Zatiaľ. Kým sa mamin stav nezlepší.

A mamin stav sa už nezlepší.

„Určite si to užívaš. Máš možnosť byť ako *on*.“

„Fleur,“ varujem ju ostro.

„Je to tak, no nie?“ Pozrie sa na hodinky. Je dávno po deviatej. Prineskoro na to, aby sedemročné dieťa ešte sedelo pri večeri. „Zasa neskorá večera? Ďalší akcionár, ktorého treba upokojiť? Ďalšia porada, ktorá sa natiahla?“

„Fleur,“ vyštekne Mia a tresne príbor na stôl. „Mala by si byť rada, že sa snaží udržať túto rodinu pokope.“

„Chodí domov neskoro a Green Aviation je preňho na prvom mieste. Vybral si cenu akcií namiesto nás, keď sme ho najviac potrebovali. Keď sme mohli zomrieť kvôli vlastnému otcovi, on utekal do kancelárie v New Yorku. Zabudla si?“

Jedlo v ústach mi zhorkne. Úlomky netvora v mojom vnútri mi prenikajú do krvi, no, ako zvyčajne, nedostanú sa ďalej. Nedokázal by som sa na ne oboriť, ani keby som chcel. Nesmiem dovoliť, aby ten čierny mrak vplával do

jedálne a zadusil moje sestry. Takže ma namiesto toho zožiera zvnútra.

Musím to napraviť, lebo zo mňa nakoniec nezostane vôbec nič.

Najradšej by som odišiel od stola. Schuti by som vybehol z miestnosti, zamkol sa v pracovni a dokázal, že Fleur má pravdu. No neurobím to. Zostanem sedieť a počúvam, ako ma zasypáva zatrpknutou nenávisťou, lebo keby som odišiel, bol by som presne ako môj otec a to im nechcem urobiť.

„Mrzí ma, že máš na mňa taký názor, Fleur,“ dostanem zo seba, keď sa odmlčí, aby nabrala dych.

Neobviňujem ju. Keď som odišiel do New Yorku, otec jej spravil monokel. Fleur medzitým zaplatila kartou za hotel v Paríži, kam schovala všetky moje sestry pred davom novinárov s kamerami, ktorý obľahol náš dom. *Vybral som si New York* a Fleur stála medzi otcovou zúriivosťou a našou domácou.

Môžem donekonečna analyzovať, či som sa rozhodol správne, ale nič to nezmení na tom, že ma potrebovali a ja som neprišiel.

Mia mi pripisuje zásluhy za to, že udržiavam rodinu pokope, ale v skutočnosti to bola Fleur, kto zvládol ten výbuch. Ja len doťahujem uzly, ktoré zaviazala pod obrovským tlakom. Hoci rezervujem termíny u lekárov, dbám na to, aby v chladničke nič nechýbalo, dávam pozor na bezpečnosť, komunikujem s učiteľmi a robím

pohovory s opatrovatelkami, Fleur robí to, čo personál nezvládne.

Práve ona rieši drobné drámy mojich sestier, ich problémy so sebavedomím a všetky ostatné ťažkosti dospievajúcich dievčat. Práve ona robí to, čo robila mama predtým, ako sa jej zdravotný stav pred dvomi rokmi tak prudko zhoršil. Nemalo by to byť na nej, ale je.

S Fleur sme v rovnakom tíme, ale obaja sa topíme.

„Možno ťa chce Ofelia zasa pobožkať, Ally,“ ozve sa nápomocne Josie. Nakloním sa k nej a utriem jej z brady omáčku.

„Prečo si to myslíš?“

„Nieкто zostrihal video z tvojej tlačovky pre akcionárov,“ ozve sa Evie, ktorá chce zjavne zmeniť tému rovnako zúfalo ako ja.

„Zostrihal video?“

„Hej, zostrihal a pridal hudbu.“

Neznie to ktovieako, ale aj to je pre mňa vítaná výhra.

„*Prichádza nová éra Green Aviation a ja som rád, že môžem byť jej súčasťou,*“ prednesie Élénor a napodobní môj hlas. Ešte aj Fleur sa aspoň mierne zasmieje.

„Strčte sa,“ zahundrem a atmosféra sa trocha uvoľní.

„*Prichádza nová éra Green Aviation,*“ zopakuje Charlotte, rozopne si vrchný gombík na blúzke a vystrie plec.

„Božemôj,“ zamrmlam si popod nos nad večerou, ale môj hlas prehluší smiech. Vždy keď si už-už začnem trochu veriť, tieto potvory ma znova uzemnia.

Zvyšok večere ubehne bez hádok. Fleur sa mäsového koláča ani nedotkne, a tak ho odložím do chladničky v nádeji, že ho zje neskôr.

Do pol jedenástej uložíť Josie a Charlotte do postele, odpoviem na pár emailov a ako zázrakom mi ešte zostane čas zacvičiť si v posilke v suteréne.

„Zajtra máš školu,“ poviem a vrátim činky na stojan, keď sa pri mne okolo polnoci zjaví Mia s obrovskou fľašou vody a vrecúškom zemiakových lupienkov. Moja výčitka neznie presvedčivo. Mia mi *vždy* robí spoločnosť pri cvičení. Ja dvíham činky a ona si zvyčajne pchá do úst sušienky.

„Mrzí ma, čo sa stalo Fleur,“ povie a sadne si na bežecký pás aj so svojimi maškrtami.

Štuchnem do nej špičkou tenisky. „Uhni, krpaňa, idem si zabehať.“ Presunie sa na podložku a rozsype lupienky na pás. Chrumkajú mi pod nohami, keď naň stúpim. „Veľa šťastia pri zametaní.“

Zje ďalší lupienok, ponorená do vlastných myšlienok. „Fleur si nevšímaj.“

„Nechcem si ju nevšimáť. Práve to, že som si ju nevšímal, mi spôsobilo problémy. Chcem jej pomôcť.“

„Prečo si *neprišiel*, Alex?“ zašepká. Bežecký pás hučí a ledva ju počujem. Trocha spomalím, aby mi nič neuniklo.

„Chcel som prísť, Mia. Viac než čokoľvek na svete. Bol som však – aj naďalej *som* – z neho tak strašne unavený. Túžil som ho vymazať z našich životov. Keby sa

firma dostala do nesprávnych rúk, keby sa generálnym riaditeľom stal niekto z jeho rovnako skorumpovaných kamarátov, bolo by to, akoby sme sa ho ani nez bavili. Stále by mal neobmedzenú moc, pochoval by tie články, prekrútil celý príbeh, kúpil by si mlčanie ďalších ľudí. Stále by nás všetkých ničil – ničil by *mamu*, rozhodoval o jej lekároch aj liekoch. Nevybral som si Green Aviation namiesto vás. Vybral som si bezpečnosť.“

„A čo keby sa Fleur vážne zranila?“

Bože, daj mi silu zvládať moje sestry. „Bože, Mia. Musel som sa rozhodnúť a už sa to nedá zmeniť. Keby som neprevzal Green Aviation... otec by si svoj hnev vylial na nás všetkých.“

„Udrel ťa niekedy?“

Zachytím jej pohľad a od hrôzy vytreším oči. Všetko, čo som si myslel o ich vzťahu, sa zrazu zmení. „A teba udrel?“

„Nikdy,“ zašepká. „No tvoje modriny po futbale sa vždy zhodovali s poklesmi cien akcií.“

Strhnem sa pri spomienkach, ktoré mi preletia myslou. Na kruté ruky, ktoré mali byť láskavé. „Máš šestnásť, M. Malo by ti byť jedno, čo je vlastne cena akcií.“

„Ech, je mi to jedno. Naozaj.“

Usmejem sa, aj keď nohy ma pália. „Dobre.“

Znova pridám rýchlость v nádeji, že pálčivá bolesť v nohách vypáli aj ten zmätok pocitov v mojej hrudi.

Ďalší deň za mnou. Bohvie, koľko ich ešte zostáva.

Bežím tak rýchlo, že Mii ledva vládzem zaželať dobrú noc, keď sa začne chystať na odchod. Mám aspoň zlomok nádeje, že dnes v noci budem taký unavený, že zaspím rýchlo.

Zvykol som si prispôbiť svoj dych Ofeliinmu, zvykol som si chcieť zaspáť len preto, aby som sa mohol zobudiť vedľa nej. Jej medené vlasy boli ako môj úsvit a dve mučivé jamky v spodnej časti jej chrbta mojou jedinou kotvou v realite.

Teraz na susednom vankúši leží len môj zmätok a ľútosť.

Ofeliina zrada nestačí na to, aby som ju znenávidel. Nech to s tým článkom bolo akokoľvek, milujem ju. Neviem, ako sa toho zbaviť.

